

WYROK

I. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołań: (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.; (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P.; (...) Spółka Jawna E. R. i R. D. z siedzibą w W.; (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.; (...) – Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.; (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.; P. Z.; (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowo – Akcyjna z siedzibą w P.; Zakładu Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. Spółka Jawna z siedzibą w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o zawarcie porozumienia ograniczającego konkurencję

z udziałem zainteresowanych: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G., (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.

na skutek odwołań: (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.; (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P.; (...) Spółka Jawna E. R. i R. D. z siedzibą w W.; (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.; (...) – Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.; (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.; P. Z.; (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowo – Akcyjna z siedzibą w P.; Zakładu Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. Spółka Jawna z siedzibą w P.

od Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 21 sierpnia 2013 roku nr (...)

1. uchyła zaskarżoną Decyzję w zakresie pkt. I, pkt. II ppkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10 oraz pkt V ppkt 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10;
2. zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz:
  - a. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
  - b. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
  - c. (...) Spółka Jawna E. R. i R. D. z siedzibą w W. kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
  - d. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu;
  - e. (...) – Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

f. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

g. P. Z. kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

h. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowo – Akcyjna z siedzibą w P. kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

i. Zakładu Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. Spółka Jawna z siedzibą w P. kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

3. odrzuca odwołania (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.; (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P.; (...) Spółka Jawna E. R. i R. D. z siedzibą w W.; (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.; (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.; P. Z.; (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowo – Akcyjna z siedzibą w P.; Zakładu Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. Spółka Jawna z siedzibą w P. w pozostałej części.

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmA 153/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2013 r., nr (...), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. na podstawie art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego uznał za praktykę ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez: (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł., (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w P. (dawniej (...)” M., R. sp.j. z siedzibą w P.), Zakład Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. sp.j. z siedzibą w P., (...) E. R. i R. D. sp.j. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w G., (...) S.A. z siedzibą w G., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w P., P. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład (...), (...) P. Z. z siedzibą w P., (...) S.A. z siedzibą w G., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., na krajowym rynku obrotu prawami telewizyjnymi do meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej, porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnych rynkach usług dostępu do płatnej telewizji oraz na krajowym rynku usług dostępu do płatnych transmisji wydarzeń sportowych za pośrednictwem Internetu polegającego na ustalaniu stosowanej przez przedsiębiorców wymienionych w pkt. 2 – 12 minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu – w systemie „Pay – Per – View” – do transmisji audiowizualnych „na żywo” z meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) r. i stwierdził jej zaniechanie z dniem 11 września 2012 r.

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, w zakresie określonym w pkt I sentencji decyzji, nałożył na:

1. (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. karę pieniężną w wysokości 78.720,22 zł płatną do budżetu państwa;
2. (...)sp. z o.o. (...) z siedzibą w P. (dawniej (...) M., R. sp.j. z siedzibą w P.) karę pieniężną w wysokości 18.237,83 zł płatną do budżetu państwa;
3. Zakład Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. sp.j. z siedzibą w P. karę pieniężną w wysokości 18.237,83 zł płatną do budżetu państwa;
4. (...) E. R. i R. D. sp.j. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 3.120, 63 zł płatną do budżetu państwa;
5. (...) S.A. z siedzibą w G. karę pieniężną w wysokości 325.741,08 zł płatną do budżetu państwa;

6. (...) S.A. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 2.077.168,25 zł płatną do budżetu państwa;
7. (...) S.A. z siedzibą w P. karę pieniężną w wysokości 103.194,88 zł płatną do budżetu państwa;
8. P. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład (...), (...) P. Z. z siedzibą w P. karę pieniężną w wysokości 3.518,60 zł płatną do budżetu państwa;
9. (...) S.A. z siedzibą w G. karę pieniężną w wysokości 2.146,22 zł płatną do budżetu państwa;
10. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. karę pieniężną w wysokości 842.346,69 zł płatną do budżetu państwa.

III. Na podstawie art. 109 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odstąpił od nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, na spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z tytułu naruszenia zakazu określonego w art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy.

IV. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 109 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, w zakresie określonym w pkt I sentencji decyzji nałożył na (...) S.A. z siedzibą w G. karę pieniężną w wysokości 185.212,62 zł płatną budżetu państwa.

V. Na podstawie art. 77 ust. 1 oraz art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 264 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obciążył kosztami postępowania antymonopolowego:

1. (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. w kwocie 153,80 zł;
2. (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. w kwocie 153,80 zł;
3. (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w P. (dawniej (...) M., R. sp.j. z siedzibą w P.) w kwocie 153,80 zł;
4. Zakład Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. sp.j. z siedzibą w P. w kwocie 148,15 zł;
5. (...) E. R. i R. D. sp.j. z siedzibą w W. w kwocie 148,15 zł;
6. (...) S.A. z siedzibą w G. w kwocie 153,80 zł;
7. (...) S.A. z siedzibą w G. w kwocie 159,50 zł;
8. (...) S.A. z siedzibą w W. w kwocie 159,500 zł;
9. (...) S.A. z siedzibą w P. w kwocie 148,15 zł;
10. P. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład (...), (...) P. Z. z siedzibą w P. w kwocie 148,15 zł;
11. (...) S.A. z siedzibą w G. w kwocie 148,15 zł;
12. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w kwocie 159,45 zł

- i zobowiązał do uiszczenia na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Przedmiotową decyzję zaskarżyli powodowie - (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł., (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w P. (dawniej (...) M., R. sp.j. z siedzibą w P.), Zakład Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. sp.j. z siedzibą w P., (...) E. R. i R. D. sp.j. z

siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w G., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w P., P. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład (...), (...) P. Z. z siedzibą w P., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przez zaniechanie przeprowadzenia przez pozwanego postępowania dowodowego w całości,

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przez zaniechanie wyprowadzenia przez pozwanego wniosków z-maila z dn. 3 września 2012r. (godz. 1857) co do stanu ustaleń, w dn. 3 września 2012 r. między powodem a (...) Sp. z o.o. co do treści umowy licencyjnej,

3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przez przyjęcie przez pozwanego z naruszeniem logiki i doświadczenia życiowego, że z pytania powoda o treści; „(...) jaką cenę sprzedaży na rynku będą mieć inni dostawcy? (...) ”, które zawarto w e-mailu z dn. 4 września 2012r. (godz. 1439) wynika to, że powód: „(...) był zainteresowany ustaleniem minimalnej ceny sprzedaży usługi u innych operatorów.”,

4. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przez przyjęcie przez pozwanego z naruszeniem logiki i doświadczenia życiowego, że e-mail z dn. 4 września 2012 r. (godz. 1510) stanowił odpowiedź „(...) na wiadomość od (...), w której przesłano projekt umowy licencyjnej (...)”

5. art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez przyjęcie, że czas złożenia wniosków dowodowych przez powoda miał wpływ na ocenę zasadności tych wniosków,

6. art. 107 § 1 i § 3 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu zaskarżanej decyzji racji, które spowodowały, iż pozwany, działając w ramach z tzw. uznania administracyjnego, nałożył na powoda karę pieniężną w kwocie 2.077.168 zł 25 gr.,

7. art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez zaniechanie przeprowadzenia dowodów i poczynienia ustaleń dotyczących okoliczności warunkujących stwierdzenie stanu wyższej konieczności,

- naruszenie prawa materialnego:

1. art. 58 § 1 w zw. z art. 758 § 1 k.c. przez niewłaściwe ich zastosowanie, polegające na zaniechaniu ich zastosowania, pomimo tego, że agent-pośrednik nie może zawierać umowy licencyjnej,

2. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że zostały one zastosowane pomimo tego, że pozwany nie udowodnił tego, iż powód jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

3. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że zostały one zastosowane pomimo tego, że pozwany nie udowodnił tego, iż na czas wszczęcia postępowania, czas jego trwania i na czas wydania zaskarżanej decyzji istniał „interes publiczny” w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

4. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że zostały one zastosowane pomimo wadliwego, to jest wewnętrznie

sprzecznego, wyznaczenia rynku właściwego w jego aspekcie (wymiarze) produktowym - w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

5. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że zostały one zastosowane pomimo wadliwego wyznaczenia rynku właściwego w jego aspekcie (wymiarze) produktowym – w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, to jest przyjęciu, że rynkami właściwymi były: 1/ rynek usług dostępu do płatnej telewizji -- świadczonych przez operatorów telewizji kablowych i operatorów satelitarnych platform cyfrowych oraz 2/ rynek usług dostępu do płatnych transmisji wydarzeń sportowych za pośrednictwem Internetu,

6. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że zostały one zastosowane pomimo wadliwego wyznaczenia rynku właściwego w jego aspekcie (wymiarze) geograficznym - w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

7. art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez jego błędną wykładnię polegającą na pominięciu przez pozwanego tego, iż zakazany porozumieniem w rozumieniu tego przepisu jest tylko porozumienie:

- które w istotnym (znaczącym, odczuwalnym) stopniu wpłynęło lub wpływa na konkurencję,
- w odniesieniu, do którego nie można stwierdzić istnienia tzw. niezbędnych ograniczeń konkurencji (ancillary restraints),

8. art. 4 pkt 5 lit. a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez pozwanego, iż „porozumienie” należy utożsamić z więcej niż jedną umową,

9. art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegające na zastosowaniu tego przepisu pomimo braku udowodnienia przez pozwanego, że zachowanie powoda stawiło „(...) sobie za cel ograniczenie konkurencji (...)”,

10. art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez pozwanego, iż że zakazem wynikającym z tego przepis są objęte także porozumienia, które mogą „wywołać w niedalekiej przyszłości” skutek polegający na ograniczeniu konkurencji - przy czym „negatywny skutek nie musi od razu wystąpić, wystarczy że porozumienie zostało zawarte i że istnieje prawdopodobieństwo, iż skutek wystąpi w najbliższej przyszłości.”

11. art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że zostały one zastosowane pomimo tego, że pozwany nie udowodnił zaistnienia „istotnej zmiany struktury rynku”,

12. art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na nałożeniu przez pozwanego obowiązku zapłaty przez powoda kary pieniężnej w kwocie 2.077.168 zł 25 gr. pomimo zaniechania wskazania przez pozwanego racji, które spowodowały, iż pozwany, działając w ramach z tzw. uznania administracyjnego, nałożył tę karę pieniężną,

13. art. 106 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że zostały one zastosowane pomimo braku udowodnienia przez pozwanego umyślności lub nieumyślności zachowań powoda oraz innych adresatów zaskarżanej decyzji,

14. art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolnościach z dn. 4 listopada 1950 r. (EKPC) przez wadliwe ich zastosowanie, polegające na zaniechaniu ich zastosowania i nałożenie przez pozwanego na powoda kary pieniężnej w kwocie 2.077.168 zł 25 gr. pomimo zaniechania udowodnienia powodowi winy,

15. art. 106 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez ich wadliwe zastosowanie polegające na ich zastosowaniu pomimo braku udowodnienia przez pozwanego, że zachowanie się powoda polegające na zawarciu przez powoda ze (...) Sp. z o.o., umowy licencji niewyłącznej stanowiło zachowanie społecznie niebezpieczne w stopniu wyższym niż znikome,

16. art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż celem kary pieniężnej nakładanej za naruszenie przepisów art. 106 ust. 1 pkt 1 w zw. art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest także „prewencja” chociaż celem tej kary jest wyłącznie funkcja retrybucyjna,

17. art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na określeniu przez pozwanego kary pieniężnej, o której stanowi art. 106 ust. 1 pkt 1 w zw. art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy uwzględnieniu nieistniejącej funkcji kary pieniężnej, to jest, funkcji „prewencyjnej”, chociaż celem tej kary jest wyłącznie funkcja retrybucyjna,

18. art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na określeniu przez pozwanego kary pieniężnej, o której stanowi art. 106 ust. 1 pkt 1 w zw. art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z pominięciem dyrektywy jej wymiaru nakazującej uwzględniania „stopnia naruszenia interesu publicznego”,

19. art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na określeniu przez pozwanego kary pieniężnej, o której stanowi art. 106 ust. 1 pkt 1 w zw. art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z pominięciem dyrektywy jej wymiaru nakazującej uwzględnianie rozmiaru (wielkości) korzyści osiągniętych przez sprawcę deliktu administracyjnego z dokonanego przez niego deliktu,

20. art. 109 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji przez jego wadliwe zastosowanie polegające na odstąpieniu od wymierzenia (...) Sp. z o.o. kary pieniężnej, pomimo tego, że nie udowodniono przesłanek wynikających z tego przepisu,

21. art. 109 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż wskazywane w tym przepisie „nie nakłanianie innych przedsiębiorców do uczestnictwa w porozumieniu” winno być rozumiane jako „nie przymuszanie innych przedsiębiorców do uczestnictwa w porozumieniu”,

22. art. 109 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na odstąpieniu od wymierzenia (...) Sp. z o.o. kary pieniężnej, pomimo tego, że (...) Sp. z o.o. nakłaniał innych przedsiębiorców do zawarcia z nim umów licencyjnych, a zatem do uczestnictwa w „porozumieniu”,

23. art. 109 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na obniżeniu (...) S.A. kary pieniężnej, pomimo zaniechania udowodnienia tego, iż (...) S.A. przedstawiły „dowód, który w istotny sposób przyczynił się do wydania decyzji”.

Powołując się na powyższe zarzuty (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Powódka – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. zaskarżyła decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

1. naruszenie art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez jego niezastosowanie i zaniechanie stwierdzenia nadużycia przez (...)pozycji dominującej – na krajowym rynku obrotu prawami telewizyjnymi do meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej – polegającego na narzucaniu pozostałym stronom postępowania przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów minimalnej ceny odsprzedaży odbiorcom dostępu do transmisji audiowizualnych na żywo w systemie „Pay – Per – View” z meczów

reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej, rozgrywanych w ramach eliminacji do (...), pomimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy o nadużyciu pozycji dominującej przez (...);

Na wypadek nie uwzględnienia wskazanego wyżej zarzutu, skarżonej decyzji powódka zarzuciła nadto:

2. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez uznanie, że:

zawarcie w umowach licencyjnych zawartych przez strony postępowania przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w tym m.in. przez powódkę, ze (...) s.p. z o.o. postanowienia o treści: „Strony ustalają, że ceny sprzedaży Eventu w ramach PPV w (...) i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto.” oznacza uzgodnienie przez wszystkie strony postępowania przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu do transmisji audiowizualnych na żywo w systemie „Pay – Per View” z meczów reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej, rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) i zawarcie przez nie jednego porozumienia o de facto horyzontalnym charakterze;

3. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 8 ust. 1 tej ustawy poprzez niezastosowanie do porozumienia opisanego w pkt. I decyzji wyłączenia z zakazu zawierania takich porozumień przewidzianego w art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

Na wypadek nie uwzględnienia powyższego, skarżonej decyzji powódka zarzuciła nadto:

4. naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 111 tej ustawy oraz art. 7 i art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez brak wszechstronnego wyjaśnienia oraz należytego uwzględnienia okoliczności i stopnia naruszenia przepisów ustawy, a w rezultacie nałożenie na powódkę nadmiernie dolegliwej kary pieniężnej, nieadekwatnej do jej zakładanego celu.

Powołując się na powyższe zarzuty (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie punktu II podpunkt 7 – poprzez uchylenie nałożonej na (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. kary pieniężnej lub obniżenie wysokości tej kary. Ponadto (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód – (...) E. R. i R. D. sp.j. z siedzibą w W. zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód dopuścił się stosowania praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług dostępu do płatnej telewizji, polegającego w szczególności na ustaleniu z innymi operatorami oraz (...) Sp. z o.o. (dalej jako (...)) minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu w systemie „Pay- Per-View” - do transmisji audiowizualnych „na żywo” z meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) r., w sytuacji, gdy Pozwany nie udowodnił w stosunku do powoda istnienia takiego celu w ramach zawarcia umowy ze (...);

2. naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez:

- dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranych w postępowaniu dowodów i przyjęcie, iż celem porozumienia było całkowite wyeliminowanie konkurencji cenowej pomiędzy uczestnikami porozumienia, która w przypadku braku uzgodnienia mogła spowodować, że dostęp do transmisji byłby oferowany po niższej cenie lub na korzystniejszych warunkach, w sytuacji gdy pozwany na poparcie tej tezy w stosunku do działań powoda nie przedstawił żadnych argumentów natury ekonomicznej, w szczególności wskazujących na faktyczną możliwość zastosowania przez Powoda niższej niż 20 zł ceny udostępnienia transmisji z meczu, uwzględniając

koszty świadczenia tej usługi przez powoda, skalę jego działalności oraz spodziewane przychody, a także wobec nie przeprowadzenia analizy preferencji rynkowych konsumentów w tym zakresie;

- dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranych w postępowaniu dowodów i przyjęcie, iż operator, który oferowałby dostęp do transmisji meczów piłkarskich po najniższej cenie mógłby liczyć na pozyskanie w przyszłości abonentów zainteresowanych wykupieniem transmisji w systemie PPV oraz, że operator, który stosowałby niższą cenę transmisji w systemie PPV byłby postrzegany przez potencjalnych abonentów jako operator tańszy i mógłby liczyć na przyciągnięcie widzów zainteresowanych transmisjami meczów, ale również nowych klientów, decydujących się na zmianę operatora w przyszłości - w sytuacji, gdy w świetle zebranych dowodów takiego wniosku w stosunku do powoda nie można wyciągnąć. Pozwany nie wykazał, że powód byłby w stanie świadczyć usługi po cenie niższej niż 20 zł, zaś dla jego abonentów zastosowana cena była zbyt wysoka, a nadto, że ceny usług PPV mogą być kryterium decydującym o zmianie operatora w przyszłości;

3. Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż celem m.in. powoda było wyeliminowanie konkurencji cenowej pomiędzy nim a innymi operatorami, w sytuacji gdy powód w okolicznościach przedmiotowej sprawy w odniesieniu do usługi PPV nie prowadził konkurencji cenowej z innymi operatorami, bowiem brak było technicznej możliwości skorzystania z tej usługi w sieci Powoda przez abonentów (klientów) innych operatorów. Powód nie świadczył tej usługi za pośrednictwem Internetu, zaś usługa PPV jako usługa dodatkowa nie wchodziła w skład głównej oferty powoda i nie stanowiła przedmiotu rywalizacji cenowej z innymi operatorami celem zdobycia nowych klientów;

4. Naruszenie art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niewyjaśnienie w dostateczny sposób stanu faktycznego w niniejszej sprawie i nie zbadanie, czy zastosowana przez Powoda cena 20 zł była wygórowana i czy powód mógłby zastosować cenę niższą gdyby porozumienia nie zawarł, a nadto, czy dla abonentów cena 20 zł była za wysoka, co naruszyło ich interes wskutek zawarcia przez powoda porozumienia;

5. Naruszenie art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niezastosowanie i stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie nie doszło do nadużycia pozycji dominującej przez (...) poprzez wymuszenie zawarcia umów w narzuconym kształcie, jako, że zdaniem pozwanego, przeprowadzenie transmisji z meczów u każdej ze stron postępowania, w tym powoda nie było konieczne, bowiem transmisja była dostępna u konkurencyjnych operatorów i w Internecie, w sytuacji gdy (...) był jedynym dysponentem na rynku właściwym praw do transmisji telewizyjnych meczów, brak było możliwości negocjowania warunków umowy, zaś w dacie zawierania umowy powód nie miał żadnej wiedzy czy inni operatorzy zdecydują się bądź już się zdecydowali na wykupienie praw do transmisji meczów, więc kierował się chęcią zapewnienia swoim abonentom pożądaną przez nich usługi, a nadto, z uwagi na niezaprzeczalny fakt, iż abonenci powoda nie mogli skorzystać z usługi PPV w telewizji cyfrowej u innych operatorów.

Na wypadek nie uwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów, odnosząc się do wymiaru kary, decyzji nr (...) powód zarzucił:

1. Naruszenie art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieuwzględnienie przy ustaleniu wysokości kary pieniężnej jako kryterium łagodzącego braku uprzedniego naruszenia przez Powoda przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

2. Naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego, art. 2 oraz 31 Konstytucji przez nierówne traktowanie stron postępowania polegające na nałożeniu przez Pozwanego kary pieniężnej na Powoda, który prowadzi działalność na małym rynku i na niewielką skalę gospodarczą, w sytuacji, gdy strona, która narzuciła Powodowi zawarcie umowy w zakwestionowanej przez pozwanego formie, wykorzystwała swoją przewagę rynkową, a wskutek arbitralnych decyzji pozwanego uniknęła odpowiedzialnością na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wobec jedynie formalnego spełnienia przesłanek z art. 109 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co w odczuciu powoda jest rażąco niesprawiedliwe i jest przejawem działania organu wykraczającego poza konstytucyjne zasady sprawiedliwości społecznej oraz proporcjonalności i co podważyło zaufanie do władzy publicznej;

3. Z ostrożności procesowej naruszenie art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przyjętych zasad w zakresie obliczania kar pieniężnych przez pozwanego wynikających z dokumentu pn. „Wyjaśnienia w sprawie ustalania wysokości kar pieniężnych za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję” i uwzględnienie przy wymiarze kary (...) przychodu, w sytuacji, gdy w okolicznościach niniejszej sprawy Pozwany powinien przyjąć najniższy możliwy próg przychodu tj. (...) oraz uwzględnić okoliczności łagodzące, zmniejszające wymiar kary w stopniu 50 %, a nie 30%, jako, że w sytuacji powoda zaistniały wszelkie okoliczności łagodzące. Powód uzyskał z usług PPV bardzo niski dochód i kierował się dobrymi intencjami, nie mając na celu naruszenia interesu publicznoprawnego.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o:

1. uchylenie decyzji w całości;
2. zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ewentualnie, w razie nieuwzględnienia wniosku z pkt I powyżej powódka wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w części, w której nałożono na stronę powodową karę pieniężną poprzez zmniejszenie wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej do kwoty 540 zł.

Powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez jego niezastosowanie w sprawie i zaniechanie stwierdzenia nadużycia przez (...) pozycji dominującej – na krajowym rynku obrotu prawami telewizyjnymi do meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej – polegającego na narzucaniu pozostałym stronom postępowania przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów minimalnej ceny odsprzedaży odbiorcom dostępu do transmisji audiowizualnych na żywo w systemie „Pay – Per – View” z meczów reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej, rozgrywanych w ramach eliminacji do (...), pomimo że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy o nadużyciu pozycji dominującej przez (...);

Na wypadek nie uwzględnienia wskazanego wyżej zarzutu, skarżonej decyzji powód zarzucił nadto:

2. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez uznanie, że:

zawarcie w umowach licencyjnych zawartych przez strony postępowania przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w tym m.in. przez (...), ze (...) sp. z o.o. postanowienia o treści: „Strony ustalają, że cena sprzedaży Eventu w ramach PPV w (...) i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto.” oznacza uzgodnienie przez wszystkie strony postępowania przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu do transmisji audiowizualnych na żywo w systemie „Pay – Per – View” z meczów reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej, rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) i zawarcie przez nie jednego porozumienia o de facto horyzontalnym charakterze;

3. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez niezastosowanie przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do porozumienia opisanego w pkt I decyzji wyłączenia z zakazu zawierania takich porozumień przewidzianego w art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

Na wypadek nie uwzględnienia wskazanych zarzutów, powód zarzucił decyzji nadto naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 71 i art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez brak wszechstronnego wyjaśnienia oraz należytego uwzględnienia okoliczności i stopnia naruszenia przepisów ustawy, a w rezultacie nałożenie na powoda nadmiernie dolegliwej kary pieniężnej, nieadekwatnej do jej zakładanego celu.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie punktu II ppkt 5 poprzez uchylenie nałożonej na powoda kary pieniężnej lub obniżenie wysokości tej kary. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. zaskarżył decyzję w części – w zakresie punktu I, II.1 oraz V.2. decyzji.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

Naruszenie prawa materialnego polegające na naruszeniu art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 4 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez błędną wykładnię, skutkującą uznaniem, że powód był uczestnikiem porozumienia, którego dotyczy decyzja;

Naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, polegające na:

1. naruszeniu art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegające na sprzeczności istotnych ustaleń pozwanego z treścią zebranego materiału dowodowego, a w szczególności:

a) bezpodstawne ustalenie udziału powoda w porozumieniu,

b) bezpodstawne przyjęcie, że umowa, którą powód zawarł ze (...) sp. z o.o. nie jest narzucona,

c) błędne uznanie, że domniemane porozumienie miało antykonkurencyjny cel i skutek,

co w konsekwencji doprowadziło także od naruszenia art. 77 § 1 kpa w zw. z art. 7 kpa oraz art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności wskazanych powyżej w pkt a) – c).

Z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia wskazanych powyżej zarzutów powód podniósł naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 1) i art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez nieskorzystanie z możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i nałożenie na powoda kary niewspółmiernej do okoliczności uczestniczenia przez powoda w porozumieniu, nieadekwatnej do okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę decyzji w zaskarżonej części, w punkcie I, II.1., V.2., i uznanie, że powód nie dopuściła się praktyki ograniczającej konkurencję naruszającej zakaz, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, której dotyczy decyzja i w konsekwencji nienakładanie na powoda kary pieniężnej i nieobciążanie go kosztami postępowania. Ewentualnie z ostrożności procesowej powód wniósł o zmianę decyzji w punkcie II.1. poprzez odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej. Jako wniosek ewentualny powód wniósł o uchylenie decyzji w zaskarżonej części. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

I. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez przyjęcie, że między powodem a spółką pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a także między powodem a pozostałymi stronami postępowania antymonopolowego doszło do zawarcia porozumienia naruszającego konkurencję mimo, że wertykalna relacja pomiędzy powodem a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. miała charakter relacji agencyjnej, w ramach której dopuszczalne jest ustalenie cen minimalnych;

ewentualnie:

II. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez przyjęcie, że między powodem a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a także między powodem a pozostałymi stronami postępowania antymonopolowego doszło do zawarcia porozumienia naruszającego konkurencję, mimo że porozumienie w zakresie ceny minimalnej stanowiło efekt nadużycia przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pozycji dominującej na rynku właściwym;

ewentualnie:

III. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez przyjęcie, że między powodem a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a także między powodem a pozostałymi stronami postępowania antymonopolowego doszło do zawarcia porozumienia naruszającego konkurencję, mimo braku antykonkurencyjnego celu i skutku porozumienia na rynku właściwym;

ewentualnie:

IV. naruszenie art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez nałożenie na powoda rażąco wygórowanej kary pieniężnej z naruszeniem zasady proporcjonalności, nieadekwatnej do zakładanego celu kary, w oparciu o błędne przesłanki, bez uwzględnienia licznych okoliczności przemawiających na korzyść przedsiębiorcy.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o:

1. zmianę decyzji w ten sposób, że Sąd nie stwierdza zawarcia przez powoda i inne podmioty wskazane w pkt I. decyzji na krajowym rynku obrotu prawami telewizyjnymi do meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej, porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnych rynkach usług dostępu do płatnej telewizji oraz na krajowym rynku usług dostępu do płatnych transmisji wydarzeń sportowych za pośrednictwem Internetu, polegającego na ustalaniu stosowanej przez przedsiębiorców minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu – w systemie „Pay – Per – View” – do transmisji audiowizualnych „na żywo” z meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) r.;

ewentualnie o:

2. zmianę zaskarżonej decyzji w pkt II.10. poprzez uchylenie wymierzonej powodowi kary pieniężnej, względnie poprzez znaczące obniżenie jej wysokości – przy czym nie powinna ona być wyższa niż 125.623,94 zł;

Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód – P. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...)Zakład (...) z siedzibą w P. zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód dopuścił się stosowania praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług dostępu do płatnej telewizji, polegającego w szczególności na ustaleniu z innymi operatorami oraz (...) sp. z o.o. minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu w systemie „Pay – Per – View” – do transmisji audiowizualnych „na żywo” z meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) r., w sytuacji, gdy pozwany nie udowodnił w stosunku do powoda istnienia takiego celu w ramach zawarcia umowy ze (...);

2. naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez:

- dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranych w postępowaniu dowodów i przyjęcie, iż celem porozumienia było całkowite wyeliminowanie konkurencji cenowej pomiędzy uczestnikami porozumienia, która w przypadku braku uzgodnienia mogła spowodować, że dostęp do transmisji byłby oferowany po niższej cenie lub na korzystniejszych warunkach, w sytuacji gdy pozwany na poparcie tej tezy w stosunku do działań powoda nie przedstawił żadnych argumentów natury ekonomicznej, w szczególności wskazujących na faktyczną możliwość zastosowania przez powoda niższej niż 20 zł ceny udostępnienia transmisji z meczu, uwzględniając koszty świadczenia tej usługi przez powoda, skalę jego działalności oraz spodziewane przychody, a także wobec nie przeprowadzenia analizy preferencji rynkowych konsumentów w tym zakresie;

- dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranych w postępowaniu dowodów i przyjęcie, iż operator, który oferowałby dostęp do transmisji meczów piłkarskich po najniższej cenie mógłby liczyć na pozyskanie w przyszłości abonentów zainteresowanych wykupieniem transmisji w systemie PPV oraz że operator, który stosowałby niższą cenę transmisji w systemie PPV byłby postrzegany przez potencjalnych abonentów jako operator tańszy i mógłby liczyć na przyciągnięcie widzów zainteresowanych transmisjami meczów, ale również nowych klientów, decydujących się na zmianę operatora w przyszłości – w sytuacji, gdy w świetle zebranych dowodów takiego wniosku w stosunku do powoda nie można wyciągnąć, pozwany nie wykazał, że powód byłby w stanie świadczyć usługi po cenie niższej niż 20 zł, zaś dla jego abonentów zastosowana cena była zbyt wysoka, a nadto, że ceny usług PPV mogą być kryterium decydującym o zmianie operatora w przyszłości;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż celem m.in. powoda było wyeliminowanie konkurencji cenowej pomiędzy nim a innymi operatorami, w sytuacji gdy powód w okolicznościach przedmiotowej sprawy w odniesieniu od usługi PPV nie prowadził konkurencji cenowej z innymi operatorami, bowiem brak było technicznej możliwości skorzystania z tej usługi w sieci powoda przez abonentów (klientów) innych operatorów, powód nie świadczył tej usługi za pośrednictwem Internetu, zaś usługa PPV jako usługa dodatkowa nie wchodziła w skład głównej oferty powoda i nie stanowiła przedmiotu rywalizacji cenowej z innymi operatorami celem zdobycia nowych klientów;

4. naruszenie art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niewyjaśnienie w dostateczny sposób stanu faktycznego w niniejszej sprawie i nie zbadanie, czy zastosowana przez powoda cena 20 zł była wygórowana i czy powód mógłby zastosować cenę niższą gdyby porozumienia nie zawarł, a nadto, czy dla abonentów cena 20 zł była za wysoka, co naruszyło ich interes wskutek zawarcia przez powoda porozumienia;

5. naruszenie art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niezastosowanie i stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie nie doszło do nadużycia pozycji dominującej przez (...) sp. z o.o. poprzez wymuszenie zawarcia umów w narzuconym kształcie, jako, że zdaniem pozwanego, przeprowadzenie transmisji z meczów u każdej ze stron postępowania, w tym powoda nie było konieczne, bowiem transmisja była dostępna u konkurencyjnych operatorów i w Internecie, w sytuacji gdy (...) sp. z o.o. był jedynym dysponentem na rynku właściwym praw do transmisji telewizyjnych meczów, brak było możliwości negocjowania warunków umowy, zaś w dacie zawierania umowy powód nie miał żadnej wiedzy czy inni operatorzy zdecydują się bądź już się zdecydowali na wykupienie praw do transmisji meczów, więc kierował się chęcią zapewnienia swoim abonentom pożądanej przez nich usługi, a nadto, z uwagi na niezaprzeczalny fakt, iż abonenci powoda nie mogli skorzystać z usługi PPV w telewizji cyfrowej u innych operatorów.

Ewentualnie w razie nieuwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów, odnosząc się do wymiaru kary, zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. Naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego, art. 2 oraz 31 Konstytucji przez nierówne traktowanie stron postępowania polegające na nałożeniu nieadekwatnie wysokiej do stopnia naruszenia kary pieniężnej na powoda, który prowadzi działalność na małym rynku i na niewielką skalę gospodarczą, w sytuacji, gdy strona, która narzuciła powodowi zawarcie umowy w zakwestionowanej przez pozwanego formie, wykorzystwała swoją przewagę rynkową, a wskutek arbitralnych decyzji pozwanego uniknęła odpowiedzialności na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wobec jedynie formalnego spełnienia przesłanek z art. 109 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co w odczuciu powoda jest

rażąco niesprawiedliwe i jest przejawem działania organu wykraczającego poza konstytucyjne zasady sprawiedliwości społecznej oraz proporcjonalności i co podważyło zaufanie do władzy publicznej.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie decyzji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji w części, w której nałożono na stronę powodową karę pieniężną poprzez zmniejszenie wysokości nałożonej na powoda kary do kwoty 1.160,00 zł.

Powód – (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w P. zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód dopuścił się stosowania praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług dostępu do płatnej telewizji, polegającego w szczególności na ustaleniu z innymi operatorami oraz (...) sp. z o.o. minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu w systemie „Pay – Per – View” – do transmisji audiowizualnych „na żywo” z meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) r., w sytuacji, gdy pozwany nie udowodnił w stosunku do powoda istnienia takiego celu w ramach zawarcia umowy ze (...);

2. naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez:

- dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranych w postępowaniu dowodów i przyjęcie, iż celem porozumienia było całkowite wyeliminowanie konkurencji cenowej pomiędzy uczestnikami porozumienia, która w przypadku braku uzgodnienia mogła spowodować, że dostęp do transmisji byłby oferowany po niższej cenie lub na korzystniejszych warunkach, w sytuacji gdy pozwany na poparcie tej tezy w stosunku do działań powoda nie przedstawił żadnych argumentów natury ekonomicznej, w szczególności wskazujących na faktyczną możliwość zastosowania przez powoda niższej niż 20 zł ceny udostępnienia transmisji z meczu, uwzględniając koszty świadczenia tej usługi przez powoda, skalę jego działalności oraz spodziewane przychody, a także wobec nie przeprowadzenia analizy preferencji rynkowych konsumentów w tym zakresie;

- dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranych w postępowaniu dowodów i przyjęcie, iż operator, który oferowałby dostęp do transmisji meczów piłkarskich po najniższej cenie mógłby liczyć na pozyskanie w przyszłości abonentów zainteresowanych wykupieniem transmisji w systemie PPV oraz że operator, który stosowałby niższą cenę transmisji w systemie PPV byłby postrzegany przez potencjalnych abonentów jako operator tańszy i mógłby liczyć na przyciągnięcie widzów zainteresowanych transmisjami meczów, ale również nowych klientów, decydujących się na zmianę operatora w przyszłości – w sytuacji, gdy w świetle zebranych dowodów takiego wniosku w stosunku do powoda nie można wyciągnąć, pozwany nie wykazał, że powód byłby w stanie świadczyć usługi po cenie niższej niż 20 zł, zaś dla jego abonentów zastosowana cena była zbyt wysoka, a nadto, że ceny usług PPV mogą być kryterium decydującym o zmianie operatora w przyszłości;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż celem m.in. powoda było wyeliminowanie konkurencji cenowej pomiędzy nim a innymi operatorami, w sytuacji gdy powód w okolicznościach przedmiotowej sprawy w odniesieniu od usługi PPV nie prowadził konkurencji cenowej z innymi operatorami, bowiem brak było technicznej możliwości skorzystania z tej usługi w sieci powoda przez abonentów (klientów) innych operatorów, powód nie świadczył tej usługi za pośrednictwem Internetu, zaś usługa PPV jako usługa dodatkowa nie wchodziła w skład głównej oferty powoda i nie stanowiła przedmiotu rywalizacji cenowej z innymi operatorami celem zdobycia nowych klientów;

4. naruszenie art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niewyjaśnienie w dostateczny sposób stanu faktycznego w niniejszej sprawie i nie zbadanie, czy zastosowana przez powoda cena 20 zł była wygórowana i czy powód mógłby zastosować cenę niższą gdyby porozumienia nie zawarł, a nadto, czy dla abonentów cena 20 zł była za wysoka, co naruszyło ich interes wskutek zawarcia przez powoda porozumienia;

5. naruszenie art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niezastosowanie i stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie nie doszło do nadużycia pozycji dominującej przez (...) sp. z o.o. poprzez wymuszenie zawarcia umów w narzuconym kształcie, jako, że zdaniem pozwanego, przeprowadzenie transmisji z meczów u każdej ze stron postępowania, w tym powoda nie było konieczne, bowiem transmisja była dostępna u konkurencyjnych operatorów i w Internecie, w sytuacji gdy (...) sp. z o.o. był jedynym dysponentem na rynku właściwym praw do transmisji telewizyjnych meczów, brak było możliwości negocjowania warunków umowy, zaś w dacie zawierania umowy powód nie miał żadnej wiedzy czy inni operatorzy zdecydują się bądź już się zdecydowali na wykupienie praw do transmisji meczów, więc kierował się chęcią zapewnienia swoim abonentom pożądanej przez nich usługi, a nadto, z uwagi na niezaprzeczalny fakt, iż abonenci powoda nie mogli skorzystać z usług PPV w telewizji cyfrowej u innych operatorów.

Ewentualnie w razie nieuwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów, odnosząc się do wymiaru kary, zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieuwzględnienie przy ustaleniu wysokości kary pieniężnej jako kryterium łagodzącego braku uprzedniego naruszenia przez powoda przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

2. Naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego, art. 2 oraz 31 Konstytucji przez nierówne traktowanie stron postępowania polegające na nałożeniu przez pozwanego wysokiej kary pieniężnej na powoda, w sytuacji, gdy strona, która narzuciła powodowi zawarcie umowy w zakwestionowanej przez pozwanego formie, wykorzystała swoją przewagę rynkową, a wskutek arbitralnych decyzji pozwanego uniknęła odpowiedzi aliiści na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wobec jedynie formalnego spełnienia przesłanek z art. 109 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co w odczuciu powoda jest rażąco niesprawiedliwe i jest przejawem działania organu wykraczającego poza konstytucyjne zasady sprawiedliwości społecznej oraz proporcjonalności i co podważyło zaufanie do władzy publicznej.

3. Z ostrożności procesowej powód zarzucił naruszenie art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przyjętych zasad w zakresie obliczania kar pieniężnych przez pozwanego wynikających z dokumentu pn. „Wyjaśnienia w sprawie ustalenia wysokości kar pieniężnych za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję” i uwzględnienie przy wymiarze kary (...) % przychodu, w sytuacji, gdy w okolicznościach niniejszej sprawy pozwany powinien przyjąć najniższy możliwy próg przychodu tj. (...) % oraz uwzględnić okoliczności łagodzące, zmniejszające wymiar kary w stopniu 50 % a nie 30 %, jako, że w sytuacji powoda zaistniały wszelkie okoliczności łagodzące, powód uzyskał z usług PPV bardzo niski dochód i kierował się dobrymi intencjami, nie mając na celu naruszenia interesu publicznoprawnego.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie decyzji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji w części, w której nałożono na stronę powodową karę pieniężną poprzez zmniejszenie wysokości nałożonej na powoda kary do kwoty 2.300 zł.

Powód – Zakład Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. sp.j. z siedzibą w P. zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód dopuścił się stosowania praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku usług dostępu do płatnej telewizji, polegającego w szczególności na ustaleniu z innymi operatorami oraz (...) sp. z o.o. minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu w systemie „Pay – Per – View” – do transmisji audiowizualnych „na żywo” z meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) r., w sytuacji, gdy pozwany nie udowodnił w stosunku do powoda istnienia takiego celu w ramach zawarcia umowy ze (...);

2. naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez:

- dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranych w postępowaniu dowodów i przyjęcie, iż celem porozumienia było całkowite wyeliminowanie konkurencji cenowej pomiędzy uczestnikami porozumienia, która w przypadku braku uzgodnienia mogła spowodować, że dostęp do transmisji byłby oferowany po niższej cenie lub na korzystniejszych warunkach, w sytuacji gdy pozwany na poparcie tej tezy w stosunku do działań powoda nie przedstawił żadnych argumentów natury ekonomicznej, w szczególności wskazujących na faktyczną możliwość zastosowania przez powoda niższej niż 20 zł ceny udostępnienia transmisji z meczu, uwzględniając koszty świadczenia tej usługi przez powoda, skalę jego działalności oraz spodziewane przychody, a także wobec nie przeprowadzenia analizy preferencji rynkowych konsumentów w tym zakresie;

- dokonanie sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zebranych w postępowaniu dowodów i przyjęcie, iż operator, który oferowałby dostęp do transmisji meczów piłkarskich po najniższej cenie mógłby liczyć na pozyskanie w przyszłości abonentów zainteresowanych wykupieniem transmisji w systemie PPV oraz że operator, który stosowałby niższą cenę transmisji w systemie PPV byłby postrzegany przez potencjalnych abonentów jako operator tańszy i mógłby liczyć na przyciągnięcie widzów zainteresowanych transmisjami meczów, ale również nowych klientów, decydujących się na zmianę operatora w przyszłości – w sytuacji, gdy w świetle zebranych dowodów takiego wniosku w stosunku do powoda nie można wyciągnąć, pozwany nie wykazał, że powód byłby w stanie świadczyć usługi po cenie niższej niż 20 zł, zaś dla jego abonentów zastosowana cena była zbyt wysoka, a nadto, że ceny usług PPV mogą być kryterium decydującym o zmianie operatora w przyszłości;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż celem m.in. powoda było wyeliminowanie konkurencji cenowej pomiędzy nim a innymi operatorami, w sytuacji gdy powód w okolicznościach przedmiotowej sprawy w odniesieniu od usługi PPV nie prowadził konkurencji cenowej z innymi operatorami, bowiem brak było technicznej możliwości skorzystania z tej usługi w sieci powoda przez abonentów (klientów) innych operatorów, powód nie świadczył tej usługi za pośrednictwem Internetu, zaś usługa PPV jako usługa dodatkowa nie wchodziła w skład głównej oferty powoda i nie stanowiła przedmiotu rywalizacji cenowej z innymi operatorami celem zdobycia nowych klientów;

4. naruszenie art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niewyjaśnienie w dostateczny sposób stanu faktycznego w niniejszej sprawie i nie zbadanie, czy zastosowana przez powoda cena 20 zł była wygórowana i czy powód mógłby zastosować cenę niższą gdyby porozumienia nie zawarł, a nadto, czy dla abonentów cena 20 zł była za wysoka, co naruszyło ich interes wskutek zawarcia przez powoda porozumienia;

5. naruszenie art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niezastosowanie i stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie nie doszło do nadużycia pozycji dominującej przez (...) sp. z o.o. poprzez wymuszenie zawarcia umów w narzuconym kształcie, jako, że zdaniem pozwanego, przeprowadzenie transmisji z meczów u każdej ze stron postępowania, w tym powoda nie było konieczne, bowiem transmisja była dostępna u konkurencyjnych operatorów i w Internecie, w sytuacji gdy (...) sp. z o.o. był jedynym dysponentem na rynku właściwym praw do transmisji telewizyjnych meczów, brak było możliwości negocjowania warunków umowy, zaś w dacie zawierania umowy powód nie miał żadnej wiedzy czy inni operatorzy zdecydują się bądź już się zdecydowali na wykupienie praw do transmisji meczów, więc kierował się chęcią zapewnienia swoim abonentom pożądanej przez nich usługi, a nadto, z uwagi na niezaprzeczalny fakt, iż abonenci powoda nie mogli skorzystać z usługi PPV w telewizji cyfrowej u innych operatorów.

Ewentualnie w razie nieuwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów, odnosząc się do wymiaru kary, zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieuwzględnienie przy ustaleniu wysokości kary pieniężnej jako kryterium łagodzącego braku uprzedniego naruszenia przez powoda przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

2. naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego, art. 2 oraz 31 Konstytucji przez nierówne traktowanie stron postępowania polegające na nałożeniu przez pozwanego kary pieniężnej na powoda, który prowadzi działalność na małym rynku i na niewielką skalę gospodarczą, w sytuacji, gdy strona, która narzuciła powodowi zawarcie umowy w zakwestionowanej przez pozwanego formie, wykorzystwała swoją przewagę rynkową, a wskutek arbitralnych decyzji pozwanego uniknęła odpowiedzialności na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wobec jedynie formalnego spełnienia przesłanek z art. 109 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co w odczuciu powoda jest rażąco niesprawiedliwe i jest przejawem działania organu wykraczającego poza konstytucyjne zasady sprawiedliwości społecznej oraz proporcjonalności i co podważyło zaufanie do władzy publicznej;

3. Z ostrożności procesowej naruszenie art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przyjętych zasad w zakresie obliczania kar pieniężnych przez pozwanego wynikających z dokumentu pn. „Wyjaśnienia w sprawie ustalenia wysokości kar pieniężnych za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję” i uwzględnienie przy wymiarze kary (...) % przychodu, w sytuacji, gdy w okolicznościach niniejszej sprawy pozwany powinien przyjąć najniższy możliwy próg przychodu tj. (...) % oraz uwzględnić okoliczności łagodzące, zmniejszające wymiar kary w stopniu 50 % a nie 30 %, jako, że w sytuacji powoda zaistniały wszelkie okoliczności łagodzące, powód uzyskał z usług PPV bardzo niski dochód i kierował się dobrymi intencjami, nie mając na celu naruszenia interesu publicznoprawnego.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie decyzji w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji w części, w której nałożono na stronę powodową karę pieniężną poprzez zmniejszenie wysokości nałożonej na powoda kary do kwoty 520 zł.

W odpowiedziach na powyższe odwołania pozwany – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o oddalenie wszystkich odwołań oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd połączył powyższe odwołania do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej również: (...)) jest przedsiębiorcą, którego przedmiotem działalności jest m.in. obrót prawami do transmisji medialnych wydarzeń sportowych. Na podstawie umowy z dnia 23 marca 2012 r. zawartej pomiędzy (...) a (...) GmbH & Co. KG z siedzibą w H. (...) była uprawniona do zawierania umów dotyczących wszystkich praw medialnych, którymi może rozporządzać (...) GmbH & Co. KG z siedzibą w H. na podstawie umowy zawartej z (...) w dniu 25 maja 2009 r. Przyznane (...) uprawnienia obejmowały m.in. zawieranie umów w zakresie udzielenia licencji na transmisję w systemie „Pay – Per – View” – „na żywo” z meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej rozegranych w ramach eliminacji do (...) r. z Czarnogórą w dniu 7 września 2012 r. oraz z Mołdawią w dniu 11 września 2012 r.

Korzystając ze swoich praw do udzielania licencji (...) w pierwszej kolejności podjęło negocjacje z Telewizją (...) S.A. z siedzibą w W., których przedmiotem było zawarcie umowy licencyjnej na transmisję ww. meczów. Ostatecznie jednak Telewizja (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 5 września 2012 r. podjęła decyzję, iż nie zawrze umów licencyjnych, które były przedmiotem negocjacji.

Jeszcze w toku prowadzenia negocjacji z Telewizją (...) S.A. z siedzibą w W. (...) wystąpiło do największych nadawców w kraju z propozycją podjęcia negocjacji w sprawie transmisji meczów pomiędzy Polską i Czarnogórą oraz Polską i Mołdawią.

Powyższe fakty są bezsporne pomiędzy stronami postępowania. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie budzą one wątpliwości Sądu w związku z czym stan faktyczny w powyższym zakresie został ustalony przez Sąd jak wyżej.

W pierwszej kolejności (...) podjął negocjacje dotyczące udzielenia licencji z (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej również (...)) będącym operatorem największej pod względem liczby abonentów platformy satelitarnej w Polsce. Obszarem działania tego przedsiębiorcy jest objęte terytorium całego kraju.

Z uwagi na wcześniejsze doświadczenia (...) w organizowaniu wydarzeń sportowych w systemie (...) zwrócił się do tego przedsiębiorcy z prośbą o przygotowanie i przedstawienie projektu umowy licencyjnej zawierającej wszystkie warunki współpracy.

Dowód: pismo (...) z dnia 7 stycznia 2013 r., k. 2011 akt adm.

W dniu 4 września 2012 r. (...) wystąpił do (...) z pytaniem dotyczącym ceny sprzedaży na rynku transmisji przez innych dostawców: „Potrzebujemy w trybie pilnym informacji dotyczących poniższych kwestii: 1. Cena: jaką cenę sprzedaży na rynku będą mieć inni dostawcy? (...)”

Dowód: e – mail z dnia 4 września 2012 r., godz. 14:39, temat: RE: (...), k. 1501 akt adm.

W tym samym dniu (...) przesłał (...) projekt umowy licencyjnej.

Dowód: e – mail z dnia 4 września 2012 r., godz. 14:58, temat RE: (...) – Umowa, k. 1501 akt adm.

Przesłany projekt w § 3 ust. 2 zawierał klauzulę o treści: „Strony ustalają, że cena sprzedaży Eventu w rozumieniu Meczu I lub Meczu II w ramach PPV w (...) i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto.”

Dowód: Projekt umowy licencyjnej, k. 1504 akt adm.

W odpowiedzi na pytanie (...) (...) w dniu 4 września 2012 r. przekazał swoje stanowisko dotyczące ceny sprzedaży transmisji dla odbiorców końcowych: „W odpowiedzi na Pani e – mail informuję, iż: - cena sprzedaży za event to 20 zł (cena dla odbiorcy końcowego), (...)”

Dowód: e – mail z dnia 4 września 2012 r., godz. 15:10, temat: RE: (...), k. 1502 akt adm.

Strona powodowa wskazała co prawda, iż orzeczenie wydane w dniu 26 października 2011 r. oraz w dniu 3 listopada 2011 r. nie odpowiada warunkom decyzji administracyjnej określonym w art. 107 k.p.a., albowiem nie zawiera co najmniej uzasadnienia faktycznego i prawnego, oraz powołała się w tym względzie na orzeczenie z dnia 7 kwietnia 2006 r. VI SA/Wa 971/05 WSA w Warszawie. Strony negocjacji ostatecznie zawarły umowę licencyjną, która w § 3 ust. 2 zawierała postanowienie o treści: „Strony ustalają, że ceny sprzedaży Eventu w rozumieniu każdego z meczów określonych w Evencie w ramach PPV w (...) i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto”. Zgodnie z definicją zawartą w § 1 umowy „Event” oznaczał Mecz I Reprezentacji Narodowych w piłce nożnej mężczyzn rozgrywanych w ramach eliminacji (...) r. pomiędzy Czarnogórą i Polską który odbył się w dniu 7 września 2012 r. lub Mecz rozgrywany w ramach eliminacji (...) r. pomiędzy Polską i Mołdawią, który odbył się 11 września 2012 r.

Dowód: umowa licencji niewyłącznej, k. 1682 akt adm.

Negocjacje z innymi przedsiębiorcami w sprawie transmisji meczów w systemie PPV zostały podjęte przez (...) już po wstępnym ustaleniu modelu współpracy z (...). Po otrzymaniu projektu umowy od (...) (...) przesyłał wszystkim innym operatorom propozycję zawarcia umowy, która bazowała na projekcie przesłanym do (...) przez (...).

(...) prowadził negocjacje z następującymi nadawcami:

- (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej również (...)). Kwestia ceny sprzedaży meczów nie była przedmiotem negocjacji pomiędzy (...) a (...). Ostatecznie (...) przeprowadziła transmisję z obu meczów w systemie PPV na warunkach, które zostały ustalone w wyniku negocjacji ze (...) prowadzonych za pośrednictwem poczty elektronicznej. Jednym z tych warunków było ustalenie ceny minimalnej sprzedaży odbiorcom transmisji meczów w (...) i u innych operatorów na poziomie 20 zł. W praktyce (...) prowadziła sprzedaż dostępu do transmisji obu meczów po ustalonej cenie 20 zł.

Dowód: pismo (...) z dnia 2 października 2012 r., k. 405 akt adm.

- (...) S.A. z siedzibą w G. (dalej również: (...)). Strony negocjacji zawarły umowę licencyjną, która w § 3 ust. 2 zawierała postanowienie o treści: „Strony ustalają, że cena sprzedaży Eventu w ramach PPV w (...) i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto”.

Dowód: umowa licencyjna, k. 1771 akt adm.

- (...) S.A. z siedzibą w G. (dalej również: (...)). Strony negocjacji zawarły umowę licencyjną dotyczącą transmisji meczu Czarnogóra - Polska, która w § 3 ust. 2 zawierała postanowienie o treści: „Strony ustalają, że cena sprzedaży Eventu w ramach PPV w (...) i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto”.

Dowód: umowa licencyjna, k. 1842 akt adm.

Następnie aneksem strony negocjacji ustaliły takie same warunki dla transmisji meczu Polska – Mołdawia.

Dowód: aneks do umowy, k. 1834 akt adm.

- (...) S.A. z siedzibą w P. (dalej również: (...)). Strony negocjacji zawarły umowę licencyjną dotyczącą transmisji meczu Czarnogóra - Polska, która w § 3 ust. 2 zawierała postanowienie o treści: „Strony ustalają, że cena sprzedaży Eventu w ramach PPV w (...) i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto”.

Dowód: umowa licencyjna, k. 1911 akt adm.

Następnie aneksem strony negocjacji ustaliły takie same warunki dla transmisji meczu Polska – Mołdawia.

Dowód: aneks do umowy licencyjnej, k. 1907 akt adm.

- (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. (dalej również: (...)). Strony negocjacji zawarły umowę licencyjną dotyczącą transmisji meczu Czarnogóra - Polska, która w § 3 ust. 2 zawierała postanowienie o treści: „Strony ustalają, że cena sprzedaży Eventu w ramach PPV w T. i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto”.

Dowód: umowa licencyjna, k. 59 akt adm.

Strony, poprzez zawarty aneks, rozszerzyły pierwotną umowę, także o transmisję meczu Polska – Mołdawia, na takich samych warunkach uwzględniających również uzgodnioną cenę sprzedaży w T. i u innych operatorów.

Dowód: aneks do umowy licencyjnej, k. 64 akt adm.

- (...)M., R. sp. j. z siedzibą w P. – obecnie (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w P. (dalej również: (...)), Zakładem Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. sp.j. z siedzibą w P. (dalej również: (...)), (...) E. R. i R. D. sp.j. z siedzibą w W. (dalej również: (...)). Strony negocjacji zawarły umowy licencyjne dotyczące transmisji meczu Czarnogóra - Polska, które w § 3 ust. 2 zawierały ww. postanowienia określające minimalną cenę (20 zł) sprzedaży transmisji u danego przedsiębiorcy i innych operatorów.

Dowody: umowa licencyjna pomiędzy (...) a (...), k. 70 akt adm., umowa licencyjna pomiędzy (...) a T. A., k. 92 akt adm., umowa licencyjna pomiędzy (...) a (...), k. 81 akt adm.

Następnie aneksem strony negocjacji ustaliły takie same warunki dla transmisji meczu Polska – Mołdawia.

Dowody: aneks do umowy licencyjnej pomiędzy (...) a (...), k. 75 akt adm., aneks do umowy licencyjnej pomiędzy (...) a T. A., k. 97 akt adm., aneks do umowy licencyjnej pomiędzy (...) a (...), k. 87 akt adm.

- (...) S.A. z siedzibą w G. (dalej również: (...)). Strony negocjacji zawarły umowę licencyjną dotyczącą transmisji meczu Mołdawia - Polska, która w § 3 ust. 2 zawierała postanowienie o treści: „Strony ustalają, że cena sprzedaży Eventu w ramach PPV u DYSTRYBUTORA SYGNAŁU Z EVENTU i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto”.

Dowód: umowa licencyjna, k. 144 akt adm.

(...) nie zawarł ze (...) umowy dotyczącej transmisji z meczu Polska – Czarnogóra.

- P. Z. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład (...), „T. (...) „ P. Z. z siedzibą w P. (dalej również: (...)). Strony negocjacji zawarły umowę licencyjną dotyczącą transmisji meczu Mołdawia - Polska, która w § 3 ust. 2 zawierała postanowienie o treści: „Strony ustalają, że cena sprzedaży Eventu w ramach PPV u DYSTRYBUTORA SYGNAŁU Z EVENTU i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto”.

Dowód: umowa licencyjna, k. 137 akt adm.

(...) nie zawarł ze (...) umowy dotyczącej transmisji z meczu Polska – Czarnogóra.

W przekonaniu Sądu nie budzącym wątpliwości jest fakt, że zakwestionowane przez pozwanego postanowienie umowne o treści: „Strony ustalają, że ceny sprzedaży Eventu w rozumieniu każdego z meczów określonych w Evencie w ramach PPV w (...)i u innych operatorów świadczących usługę PPV będzie nie mniejsza niż 20 zł brutto” z inicjatywy (...) zostało wprowadzone do umowy licencyjnej zawartej ze (...), co z kolei skutkowało wprowadzeniem postanowień o tożsamych skutkach prawnych do umów zawieranych pomiędzy (...) a pozostały stronami postępowania. Bezsporne jest, że w trakcie tworzenia projektu umowy licencyjnej (...)w dniu 4 września 2012 r. wystąpił do (...) z zapytaniem, „Potrzebujemy w trybie pilnym informacji dotyczących poniższych kwestii: 1. Cena: jaką cenę sprzedaży na rynku będą mieć inni dostawcy? (...)”. Bezsporne również pozostaje, że przedsiębiorca ten nie czekając na odpowiedź kontrahenta przesłał mu projekt przygotowanej umowy, który zawierał postanowienie będące przedmiotem postępowania. Fakty te wskazują na czynny udział (...)we wprowadzeniu zakwestionowanego postanowienia do umów. Brak jest przy tym przesłanek wskazujących, że postanowienie to zostało wprowadzone na wyraźne żądanie innego podmiotu. Zgłoszone przez (...) wnioski dowodowe nie były przydatne do ustalenia powyższego. W szczególności wnioski dowodowe dotyczące przebiegu spotkania stron w dniu 3 września 2012 r. zmierzały do wykazania, że strony w tym dniu prowadziły negocjacje w zakresie treści umowy licencyjnej i że na ich podstawie zapadły wiążące postanowienia. W żadnym zakresie przeprowadzenie dowodu na tak określoną okoliczność nie wyklucza czynnego udziału (...) we wprowadzeniu zakwestionowanego postanowienia do umowy.

W przekonaniu Sądu już sam fakt, że (...) przygotował projekt umowy zawierającej cenę minimalną za transmisję (przy uwzględnieniu wcześniejszego występowania przez tego przedsiębiorcę do kontrahenta z prośbą o propozycję w tym zakresie) jest wystarczającym do stwierdzenia, że podmiot ten był co najmniej jednym z inicjatorów porozumienia. Należy przy tym zaznaczyć, iż bezsporne jest, że (...) w toku negocjacji ze (...) oraz przy tworzeniu projektu umowy w sposób niezależny i w pełni samodzielny podejmował decyzje dotyczące konkretnych postanowień umownych. Zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje, że (...) wywierał na (...) nacisk w celu wprowadzenia przedmiotowego postanowienia do umowy, bądź też występował z inicjatywą jego wprowadzenia. Podkreślić należy, iż to na (...), jako twórcy projektu umowy spoczywał ciężar obalenia domniemania faktycznego, że zakwestionowane postanowienie zostało wprowadzone do stosunku umownego w sytuacji wykluczającej aktywny udział tego podmiotu w tworzeniu

tego postanowienia i wbrew jego woli. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego bezsprzecznie wykazuje, że to (...), jako twórca projektu umowy był również autorem zakwestionowanego postanowienia biorąc przy tym aktywny udział w jego tworzeniu, o czym świadczy przytoczone powyżej pytanie skierowane do (...) z prośbą o przesłanie propozycji ceny detalicznej oraz przesłanie projektu umowy (zawierającego kwestionowane postanowienie) przed uzyskaniem odpowiedzi ze strony kontrahenta w tym względzie. Wskazać należy, że podnoszone przez (...) kwestie związane z przebiegiem spotkania przedstawicieli (...) i (...) nie mogą doprowadzić do odmiennej oceny roli (...) jako podmiotu biorącego czynny udział we wprowadzaniu zakwestionowanego postanowienia do stosunku umownego. Jak wskazuje (...) w odwołaniu: „Na spotkaniu w dniu 3 września 2012 r. pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o. poczynione zostały wiążące ustalenia co do istotnych postanowień umowy licencyjnej dotyczącej udostępnienia meczu Polska – Czarnogóra. Te właśnie ustalenia miał „dokumentować” projekt umowy licencyjnej, który miał przygotować powód.” (k. 81 akt sprawy). Mając na względzie powyższą wypowiedź należy stwierdzić, że (...) przyznał, że brał czynny udział w tworzeniu postanowień umowy licencyjnej, a co z tym związane był co najmniej jednym z podmiotów inicjujących niedozwolone porozumienie. Wprowadzone przez (...) postanowienie dotyczące ceny minimalnej było następnie transponowane przez (...) do umów licencyjnych zawieranych przez ten podmiot z pozostałymi adresatami zaskarżonej decyzji, bez prowadzenia negocjacji w tym zakresie.

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2012 r. pozwany wszczął z urzędu postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem naruszenia przez:

1. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.;
2. (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł.;
3. (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w P. (dawniej (...) M., R. sp.j. z siedzibą w P.);
4. Zakład Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. sp.j. z siedzibą w P.;
5. (...) E. R. i R. D. sp.j. z siedzibą w W.;
6. (...) S.A. z siedzibą w G.;
7. (...) S.A. z siedzibą w G.;
8. (...) S.A. z siedzibą w W.;
9. (...) S.A. z siedzibą w P.;
10. P. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład (...), (...) P. Z. z siedzibą w P.;
11. (...) S.A. z siedzibą w G.;
12. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez zawarcie na krajowym rynku obrotu prawami do transmisji telewizyjnych meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z pozostałymi wymienionymi przedsiębiorcami, porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnych rynkach usług dostępu do płatnej telewizji ograniczającego konkurencję na lokalnych rynkach usług dostępu do płatnej telewizji polegającego na ustalaniu stosowanej przez każdego z tych przedsiębiorców minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu – w systemie „Pay – Per- View” – do transmisji telewizyjnych „na żywo” z meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) r.

Postanowieniem z dnia 23 maja 2013 r. pozwany zmienił postanowienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego z dnia 8 listopada 2012 r. nadając jego sentencji brzmienie, jak w sentencji zaskarżonej decyzji.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał decyzję będącą przedmiotem niniejszej sprawy.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Przepisy prawa odnoszące się do instytucji odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nie różnicują jednak między zarzutami procesowymi i materialnoprawnymi. Odwołujący się przedsiębiorca może podnosić wszelkiego rodzaju zarzuty względem skarżonej decyzji. Rolą sądu rozpatrującego odwołanie jest natomiast dokonanie oceny ich zasadności pod kątem wystąpienia podstaw do uwzględnienia odwołania (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r. III SK 67/12.).

Należy przy tym podkreślić, w ślad za poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 r., III SK 5/09, , nie wszystkie zarzuty odnoszące się do przepisów dotyczących postępowania przed Prezesem Urzędu rzutują bezpośrednio, w przypadku ich uwzględnienia przez Sąd, na ocenę zasadności samego odwołania. W szczególności, w przypadku formułowania w odwołaniu zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych, środków dowodowych, oceny dowodów, niektórych wad formalnych samej decyzji.

Stwierdzenie przez Sąd Okręgowy ewentualnych uchybień w tym zakresie w postępowaniu przed Prezesem Urzędu nie stwarza potrzeby uchylenia decyzji. Poczynienie stosownych ustaleń, ocena środków dowodowych, uzupełnienie materiału dowodowego nie jest bowiem zastrzeżone do wyłącznej kompetencji Prezesa Urzędu, ponieważ po przekazaniu sprawy na drogę sądową - należy do sądu. Odmienne jest w przypadku uwzględniania przez sąd sformułowanych w odwołaniu zarzutów dotyczących niezachowania przez Prezesa Urzędu trybu postępowania, który jest konieczny, ażeby przysługujące Prezesowi Urzędu kompetencje mogły zostać zastosowane zgodnie z obowiązującym go prawem. Uwzględnienie takich zarzutów oznacza, że zaskarżona decyzja dotknięta jest wadą, której nie można konwalidować (zastąpić) w postępowaniu sądowym.

O ile zatem zarzuty naruszenia art.7 i 77 § 1 k.p.a. w zw. z art.83 ustawy o ochronie konkurencji polegające na „niewyjaśnieniu” lub „nienależytym wyjaśnieniu” określonych okoliczności sprawy są bezprzedmiotowe, gdyż same przez się nie prowadzą do uchylenia lub zmiany decyzji Prezesa UOKiK, gdyż poczynienie stosownych ustaleń, ocena środków dowodowych, uzupełnienie materiału dowodowego możliwe jest w toku postępowania odwoławczego, to zarzuty odnoszące się naruszenia zasady praworządności polegające na podjęciu czynności bez podstawy prawnej, które rzutują na zakres przeprowadzonego postępowania administracyjnego mają istotne znaczenia.

Zgodnie z art. 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 6 lub 9 ustawy lub art. 81 lub 82 Traktatu WE. Decyzja ta stanowi „załatwienie sprawy” w rozumieniu art.104 § 1 k.p.a. w postępowaniu wszczętym na podstawie art.49 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Decyzja nie może zatem wykraczać poza zakres przedmiotowy wszczętego postępowania.

W rozpoznawanej sprawie Prezes Urzędu Postanowieniem z dnia 8 listopada 2012 r. wszczął z urzędu postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem naruszenia przez powodów i zainteresowanych art. 6 ust. 1 pkt 1

ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez zawarcie na krajowym rynku obrotu prawami do transmisji telewizyjnych meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z pozostałymi wymienionymi przedsiębiorcami, porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnych rynkach usług dostępu do płatnej telewizji ograniczającego konkurencję na lokalnych rynkach usług dostępu do płatnej telewizji polegającego na ustalaniu stosowanej przez każdego z tych przedsiębiorców minimalnej ceny sprzedaży odbiorcom dostępu – w systemie „Pay – Per- View” – do transmisji telewizyjnych „na żywo” z meczów pierwszej reprezentacji Polski mężczyzn w piłce nożnej rozgrywanych w ramach eliminacji do (...) r.

Postanowieniem z dnia 23 maja 2013 r. pozwany zmienił postanowienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego z dnia 8 listopada 2012 r. nadając jego sentencji brzmienie, jak w sentencji zaskarżonej decyzji, tj. wskazując dodatkowy rynek, na którym nastąpić mogło ograniczenie konkurencji. Po zmianie postanowienia o wszczęciu postępowania, dokonanej postanowieniem z dnia 8 listopada 2012 r., przedmiotem postępowania było ustalenie negatywnego oddziaływania na konkurencję na istotnie szerszym rynku właściwym. Ustalenie zaś rynku właściwego (lub rynków właściwych) stanowi podstawę do ustalenia czy celem lub skutkiem określonego działania jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na nim.

Należy podkreślić, że powyższa zmiana zakresu postępowania prowadziła do rozszerzenia jego zakresu, nie zaś wyłącznie do „doprecyzowania” jego treści. Doprecyzowanie polega na określeniu czegoś w sposób bardziej szczegółowy, a więc zawężeniu dotychczasowego zakresu.

Ani ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów z 2007 r., ani przepisy kodeksu postępowania administracyjnego nie dawały Prezesowi UOKiK podstawy do zmiany wydanego postanowienia o wszczęciu postępowania.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r. III SK 67/12.), że w sprawach z zakresu ochrony konkurencji brak podstaw do posłużenia się wnioskiem analogicznym do rozumowania przedstawionego w uzasadnieniach wyroków sądów administracyjnych w sprawach z zakresu kontroli skarbowej (wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 28 marca 2008 r., I SA/Rz 699/07; wyrok WSA w Opolu z dnia 24 listopada 2010 r., I SA/Op 219/10). Prezes Urzędu przed wszczęciem postępowania właściwego w sprawie antymonopolowej, uruchamianego pod rządami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2007 r. (analogicznie jak w ustawie z 2000), mógł bowiem - na podstawie art. 48 tej ustawy i oczywiście w zakresie w nim uregulowanym - wszcząć postępowanie wyjaśniające. Celem postępowania wyjaśniającego było zaś wstępne ustalenie, czy istnieją podstawy do podjęcia interwencji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie wyjaśniające służyło zatem także zebraniu odpowiednich informacji pozwalających na określenie w postanowieniu o wszczęciu postępowania jego przedmiotu. Postępowanie antymonopolowe nie służy zgromadzeniu dowodów pozwalających na zakwestionowanie przez Prezesa Urzędu dowolnego zachowania przedsiębiorcy, lecz polega na rozstrzygnięciu o zasadności podejrzenia naruszenia reguł konkurencji w zakresie wskazanym w postanowieniu o wszczęciu postępowania.

Postanowienie z dnia 23 maja 2013 r., jako wydane bez podstawy prawnej, nie wywoływało żadnych skutków prawnych, w tym skutków odnoszących się do przedmiotu i zakresu postępowania. W konsekwencji należy uznać, że wyłączną podstawą wszczęcia postępowania administracyjnego było Postanowienie z dnia 8 listopada 2012 r.

W konsekwencji powyższego, zaskarżona Decyzja wykracza poza zakres przedmiotowy wszczętego postępowania, co skutkuje konicznością jej uchylenia jako wydanej bez podstawy prawnej (art.479^{31a} § 3 k.p.c.).

Uchylenie decyzji w części stwierdzającej naruszenia art.6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uzasadnia zarzut błędnego zastosowania art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdyż zgodnie z tym przepisem przesłanką do nałożenia kary jest naruszenie zakazu wynikającego z pierwszego z wymienionych przepisów.

Zważyć ponadto należało, że zdaniem Sądu, w sprawach z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK pokrzywdzenie orzeczeniem (gravamen) oraz interes prawny są przesłankami dopuszczalności środka zaskarżenia.

W ocenie Sądu strona wobec której stwierdzono naruszenie zakazu porozumień ograniczających konkurencję i nałożono karę pieniężną nie ma interesu prawnego ani gravamenu w zaskarżeniu części decyzji w której Prezes UOKiK nałożył karę pieniężną na inny podmiot. Kara nałożona podmiot nie dotyczy sfery praw i obowiązków innej strony i nie powoduje stanu pokrzywdzenia orzeczeniem nawet jeśli inna strona uważa, że kara nałożona jest zbyt łagodna lub surowa w stosunku do kary nałożonej na nią. Powyższe dotyczy także rozstrzygnięć odnoszących się do zwrotu kosztów postępowania.

Odwołania (...)Spółka Akcyjna z siedzibą w W.; (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P.; (...) Spółka Jawna E. R. i R. D. z siedzibą w W.; (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.; (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.; P. Z.; (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowo – Akcyjna z siedzibą w P.; Zakładu Usług (...) H. C., K. K. (1), O. K. Spółka Jawna z siedzibą w P. w części w jakiej nie dotyczyły pkt I zaskarżonej Decyzji oraz nałożonych na te podmioty kar pieniężnych oraz obowiązku zwrotu kosztów postępowania należało odrzucić jako niedopuszczalne (art. 479^(31a) § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądając na rzecz powodów koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art. 98 k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński